

od nás, kterým toho bylo tolik dáno, očekává Pán. Mladí muži, nabádám vás, abyste se na misionářskou službu připravovali. Uchovávejte se čistými, neposkvřenými a způsobilými zastupovat Pána. Pečujte o své zdraví a sílu. Studujte písma. Kde je to možné, účastněte se semináře nebo institutu. Dobře se seznamte s misionářskou příručkou *Kažte evangelium mé*.

Pár slov i pro vás, mladé sestry – ačkoli vy nemáte tutéž kněžskou zodpovědnost jako mladí muži, sloužit jako misionáři na plný úvazek, váš přínos coby misionářek je také cenný, a my vaši službu vítáme.

A nyní i něco pro vás, starší bratři a sestry – potřebujeme mnohem více starších manželských párů. Všem věrným manželským párům, které slouží nyní, nebo které sloužily dříve – děkujeme za vaši víru a oddanost evangeliu Ježíše Krista. Sloužíte ochotně a dobře, a konáte mnoho dobra.

Ty z vás, kteří jste ještě nedosáhli věku, kdy byste mohli sloužit na misi jako manželský pár, naléhavě žádám, abyste se již nyní připravovali na onen den, kdy tak se svým manželským partnerem budete moci učinit. Pokud vám to okolnosti dovolují, pokud odcházíte do důchodu a dovoluje vám to zdraví, připravte se, abyste mohli opustit domov a sloužit na misi na plný úvazek. V životě je jen málo příležitostí, kdy se můžete těšit z onoho nádherného ducha a pocitu zadostiučinění, které přicházejí, když sloužíte na plný úvazek na díle Mistra.

Bratři a sestry, kež jste naladěni na Ducha Páně, zatímco budeme v následujících dvou dnech naslouchat Jeho služebníků. Aby toto požehnání obdržel každý z nás, o to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Díky vaší víře

Mé díky patří vám všem, úžasným členům Církve, ... za to, že každý den svého života dokazujete to, že čistá láska Kristova „nikdy nepomíjí“.

Presidente Monsone, členové této Církve po celém světě se s tímto úžasným pěveckým sborem připojují k této velkolepé hymně a pravíme: „Děkujeme Ti, ó Bože, za proroka.“ Děkujeme vám za váš život, za váš příklad a za ona slova na uvítanou k další generální konferenci Církve. Máme vás rádi, obdivujeme vás a podporujeme vás. Na dnešním odpoledním zasedání samozřejmě budeme mít oficiální příležitost zvednout ruku a vyjádřit podporu nejen prezidentu Monsonovi, ale také všem ostatním generálním úředníkům Církve. Vzhledem k tomu, že na onom seznamu bude i mé jméno, dovoluji mi, abych byl tak smělý a jménem všech vám předem poděkoval za vaši pozvednutou ruku. Nikdo z nás by nemohl sloužit bez vašich modliteb a bez vaší podpory. Vaše oddanost a vaše láska pro nás znamená víc, než jsme to vůbec schopni vyjádřit.

V tomto duchu bych rád ve svém dnešním poselství řekl, že *my* podporujeme *vás*, že i *my vám* věnujeme tytéž upřímné modlitby a tytéž projevy lásky. Všichni víme, že existují určité speciální klíče, smlouvy a zodpovědnosti dané předsedajícím úředníkům Církve, ale víme také, že Církev čerpá nesrovnatelnou sílu, vskutku

jedinečnou vitalitu, z víry a oddanosti *každého* člena této Církve, ať je to kdokoli. Ať žijete v jakékoli zemi, ať se cítíte jakkoli mladě či nedostatečně, nebo ať máte pocit, že jste sešli věkem nebo máte různá omezení, svědčím o tom, že Bůh miluje každého z vás osobně, že jste tím hlavním, co dodává smysl Jeho dílu, a že předsedající úředníci Jeho Církve na vás myslí s láskou a modlí se za vás. Vaše osobní hodnota, posvátná nádhera *každíčkého* z vás, je právě tím důvodem, proč existuje plán pro spasení a oslavení. Na rozdíl od toho, co se dnes běžně říká, toto se *skutečně* týká *vás*. Ne, neobracejte se a nedívejte se na souseda. Mluvím přímo k vám!

Jen těžko hledám ta správná slova, abych vám řekl, jak moc vás Bůh miluje a jak moc vděční jsme za vás my, kteří jsme zde na pódiu. Snažím se být hlasem samotných andělů nebeských, abych vám poděkoval za každou dobrou věc, kterou jste kdy udělali, za každé laskavé slovo, které jste kdy pronesli, za každou obět, kterou jste kdy přinesli, když jste někomu – komukoli – nabídli krásu a požehnání evangelia Ježíše Krista.

Jsem vděčný za vedoucí Mladých žen, které jezdí na dívčí tábory a bez šampónu, sprchy a líčidel proměňují

svědecká shromáždění u dýmajícího táboráku v nejužasnější duchovní zážitky, které tyto dívky – nebo jejich vedoucí – kdy v celém svém životě zažijí. Jsem vděčný za *všechny* ženy v Církvi, které byly v mém životě tak silné jako hora Sinaj a tak soucitné jako hora Blahoslavenství. Někdy se usmíváme nad aktivitami našich sester – znáte to: zelené želé, prošívané deky a bramborový salát podávaný na smutečních hostinách. Má rodina však v té či oné době vděčně přijímala všechny tyto věci – a v jednom případě dostala prošívanou deku a bramborový salát v tentýž den. Byla to jen malá deka – ve skutečnosti velmi malá – která měla mého bratra, který zemřel jako nemluvně, při návratu do nebeského domova zahřát a udělat mu takové pohodlí, které sestry z našeho Pomocného sdružení chtěly, aby měl. Po pohřbu bylo pro naši rodinu zajištěno občerstvení, které bylo připraveno, aniž bychom o ně slůvkem požádali, které jsme ale vděčně přijali. Možná se usmíváte nad našimi tradicemi, ale z nějakého důvodu jsou ony až příliš často nenápadné ženy v této Církvi *vždy* nablízku, když druzí mají ruce skleslé a kolena zemdlená.¹ Zdá se, že

instinktivně chápou božskost obsaženou v tomto Kristově prohlášení: „Cožkoli jste činili jednomu z ... těchto ... nejmenších, mně jste učinili.“²

Toto se neméně týká i bratří v kněžství. Myslím, například, na vedoucí našich mladých mužů, kteří se nehledě na podnebí a kontinent vydávají buď na 80 kilometrové výlety, při nichž se vám v těle třesou všechny kosti, nebo vykopávají v ledu jeskyně – a dokonce se v nich snaží spát – a tráví v nich ty nejdelší noci, které člověk může zažít. Jsem vděčný za vzpomínky na svou skupinu vysokých kněží před mnoha lety, jejíž členové se několik týdnů střídali v přespávání na rozkládacím křesílku v pokoji umírajícího člena kvora, aby si jeho věkem sešlá a obdobně křehká manželka mohla dopřát pár hodin spánku během posledních týdnů života jejího drahého manžela. Jsem vděčný za armádu učitelů, úředníků, poradců a referentů Církve, neřku-li za ty, kteří stále a věčně rozkládají stoly a uklízejí židle. Jsem vděčný za vysvěcené patriarchy, za hudebníky, za ty, kteří se věnují rodinné historii, a za starší manželské páry s osteoporózou, kteří se pomalými kroky vydávají v 5 hodin ráno do chrámu a mají s sebou

malé kufříky, které jsou nyní téměř větší než oni sami. Jsem vděčný za nesobecké rodiče, kteří se – možná celý život – starají o postižené dítě, někdy o dítě s vícero postiženími, a někdy o vícero postižených dětí. Jsem vděčný za děti, které se semknou, aby později v životě vrátily svůj dluh nemocným nebo zestárlým rodičům.

A jedné, téměř dokonalé postarší sestře, která nedávno skoro omluvně zašeptala: „Nikdy jsem v Církvi nebyla vedoucí. Myslím, že jsem byla jen pomocnice,“ říkám: „Drahá sestro, Bůh žehnej vám i všem ‚pomocníkům‘ v království.“ Někteří z nás, kteří *jsme* vedoucí, doufáme, že jednoho dne dosáhneme takového postavení před Bohem, kterého jste vy dosáhli již nyní.

Příliš často jsem opomněl vyjádřit vděčnost za víru a dobrotivost těchto lidí, s nimiž jsem se v životě setkal. President James E. Faust stál u tohoto řečnického pultu před 13 lety a řekl: „Pamatuji si, ... jak nám babička, ... když jsem byl malý chlapec, vařila vynikající jídla na kamnech na dřevo. Když se bedýnka na dřevo vedle kamen vyprázdnila, babička ... mlčky ... vyšla ven, tam ji naplnila polínky z hranice cedrového dřeva

a přinesla těžce naloženou bedýnku zpátky domů. Byl jsem tak necitlivý, ... [že] jsem seděl a nechal na babičce, aby bedýnku na dřevo naplnila.“ Pak se jeho hlas zachvěl dojetím a on řekl: „Stydím se za sebe, a celý život svého hříchu z opomenutí lituji. Doufám, že ji jednoho dne budu moci požádat o odpuštění.“³

Pokud muž, tak dokonalý, jak si myslím, že president Faust byl, může přiznat svou mladickou nedbalost, nemohu jinak, než že se i já dnes musím přiznat, a vyjádřit vděčnost těm, kterým to již dlouho dlužím.

Když jsem byl povolán sloužit na misií – dávno, před úsvitem času – výše misionářských příspěvků tehdy nebyla sjednocena. Každý musel nést plné břímě nákladů té misie, do níž byl povolán. Některé misie byly velmi nákladné, a jak se tak stalo, ta moje byla jednou z nich.

Podobně jako k tomu povzbuzujeme misionáře, šetřil jsem si peníze a prodal jsem osobní věci, abych si dokázal misií z větší části zaplatit sám. *Myslel* jsem si, že mám dost peněz, ale nebyl jsem si jistý, jak to dopadne v posledních měsících mé misie. S těmito pochybnostmi jsem nicméně s blaženým pocitem opustil rodinu kvůli tomu nejlepšímu zážitku, o němž může kdokoli snít. Miloval jsem svou misií tak, jak jsem si jist, že ji žádný mladý muž nikdy předtím ani potom nemiloval.

Pak jsem se vrátil domů právě v době, kdy moji rodiče byli povoláni sloužit na své misií. Co teď? Jak si budu pro všechno na světě schopen zaplatit vysokoškolské vzdělání? Jak si vůbec dokážu zaplatit ubytování na kolejích? A jak dokážu uskutečnit největší přání mého srdce a oženit se s Patricií Terryovou, která je tak dokonalá, až to bere dech? Nestydím se přiznat, že jsem byl zklamaný a měl jsem strach.

Váhavě jsem zašel do místní banky a zeptal jsem se manažera, rodinného přítele, kolik peněz mám na účtu. Zatvářil se překvapeně a řekl: „Vždyť na účtu máš, Jeffe, *všechny* peníze. Oni ti nic neřekli? Tvoji rodiče chtěli něco málo udělat, aby ti pomohli do začátku, až se vrátíš domů. Během misie ti nevybrali z účtu ani cent. Myslel jsem, že to víš.“

Nuže, nevěděl jsem to. Vím ale, že můj tatínek, samovzdělaný účetní neboli „knihvedoucí“, jak se jim říkávalo v našem městečku, který měl jen několik zákazníků, pravděpodobně neměl dva roky nový oblek, novou košili ani nové boty, aby jeho syn mohl toto všechno mít na své misií. Kromě toho jsem nevěděl něco, co jsem se dozvěděl později – totiž, že maminka, která nikdy během svého manželství nepracovala mimo domov, vzala práci v místním obchodním domě, aby se tím pokryly náklady na mou misií. A ani slovem se mi o tom nikdy nezmínil, když jsem byl na misií. Ani slůvka mi o tom neřekli. Kolik otců v Církvi udělalo přesně totéž, co udělal můj tatínek? A kolik matek, v této náročné ekonomické době, stále dělá to, co udělala moje maminka?

Tatínek zemřel před 34 lety, takže, podobně jako president Faust, i já budu muset počkat, až mu budu moci v plné míře poděkovat na druhé straně. Ale moje milovaná maminka, které bude příští týden 95 let, dnes

doma v St. George s radostí sleduje tento přenos, takže není pozdě na to, abych jí poděkoval. Vám, maminko a tatínku, a všem maminkám a tatínkům a rodinám a věrným lidem všude na světě, děkuji za to, že se obětujete pro své děti (a pro děti druhých!), za to, že jim chcete tolik dopřát to, co jste nikdy neměli, za to, že jim chcete tolik dát ten nejšťastnější život, jaký dokážete.

Mé díky patří vám všem, úžasným členům Církve – a zástupům dobrých lidí, kteří nesdílejí naši víru – za to, že každý den svého života dokazujete to, že čistá láska Kristova „nikdy nepomíjí“.⁴ Nikdo z vás není nedůležitý, zčásti i proto, že děláte evangelium Ježíše Krista tím, čím je – živoucí připomínkou Jeho milosti a milosrdenství, osobním, ale mocným projevem – ať již v malých vesničkách, nebo ve velkoměstech – dobra, které konal, a života, který obětoval, aby přinesl pokoj a spasení ostatním. Nelze ani vyjádřit, jak moc jsme poctěni tím, že můžeme být považováni v tomto posvátném díle za jednoho z vás.

Jak to Ježíš řekl Nefitům, tak to dnes říkám já:

„Pro víru [vaši] ... radost má je úplná.

„A když pravil tato slova, plakal.“⁵

Bratři a sestry, když vidím váš příklad, znovu se *zavazuji*, že budu lepší a že budu více naplněn vírou – že budu laskavější a oddanější, láskyplnější a upřímnější, takový, jaký je náš Otec v nebi a jakým tolik z vás již je. O to se modlím ve jménu našeho Velikého Příkladu ve všech věcech — ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Židům 12:12; Nauka a smlouvy 81:5.
2. Matouš 25:40.
3. James E. Faust, „Což těžšího jest v zákoně – soudnost, milosrdenství a víra“, *Liahona*, leden 1998, 60.
4. 1. Korintským 13:8; viz také Moroni 7:46–47.
5. 3. Nefi 17:20–21.